

har man hele Handelen gaaende, saa have vi det Tilfælde, som har foreligget den ene Gang efter den anden, at han sælger Maalsfisten og giver Undermaalsfisten i Tilgift, uden at han faar Betaling for den, eller at han forærer den bort til en anden Mand, som saa igen forærer den til Fiskehandleren. Saaledes gaar det, og i de Sager, man har rejst mod de paagældende for at have bragt Undermaalsfist i Land og solgt den, er man stadig kommen tilkort, fordi Fiskerne meget hurtigt have lært at bruge disse Undskyldninger, jeg her har omtalt. Man er bleven saa led og fed af det hele, at Forbudet har op-
hørt at virke. Skal man altsaa have noget bedre, maa man virkelig gaa til den Regel, hvorom der her er Tale, og gøre den saa fuldstændig, at Fiskerne, som ere opfindsomme i den Henseende — og det kan man ikke for-
tænke dem i — ikke ere i Stand til at hitte paa Undskyldninger, hvorved de kunne gøre ogsaa dette Forbud illusorisk.

Det blev fremhævet, særlig af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), at de Bestemmelser, som ere givne her om Maalene, vare vanskelige at iværksætte for Valens Vedkommende, fordi Malesfiskeriet foregaar om Natten, og Valen er saa vanskelig at maale. At Val ere vanskelige at maale, skal jeg selvfølgelig erkende, hvis man tager en Tommestof for at maale dem, men saaledes foregaar denne Maaling jo slet ikke. Det er en bekendt Sag, at Fiskerne meget hurtigt lære at kende de Maal, hvorom her er Tale, og at de med Djet aldeles sikkert afgøre, om en Fisk holder det Maal, den skal, eller ikke. Hvis det ikke var Tilfældet, var jo hele Bestemmelsen umulig. Der er jo nemlig ikke Tale om, at Fiskerne, naar de klare deres Kestaber allerede ude paa Vandet, skulle staa med en Tommestof og maale Fisken; de maale med Djet. Paa den anden Side maa denne Bestemmelse selvfølgelig ogsaa gennemføres med et fornuftigt Forbehold. Meningen er jo ikke den, at man tager en Fisk, fordi der i den Vast, han bringer i Land, findes nogle enkelte Fisk, der ikke holde Maalet. Det vil aldrig nogen Sinde ske, der er ingen, der vilde falde derpaa; men man vil tage ham, naar man ser, at der er en Mængde Fisk, paa hvilke han selv med største Væghed har kunnet se, at de ikke holde Maalet; saa tager man ham, ellers ikke. Nej, der er Vanskeligheden ikke, men det kunde nok være, at man paa anden Maade kunde møde Vanskeligheder ved Anvendelsen af Maalestemmelserne paa Val; dette skal jeg erkende, men derom vil der jo altid kunne forhandles nærmere i et Udvalg.

At Maalet for Val — 14 Tommer — er for stort, tror jeg ikke, man kan paasta. Vil man frede Valene, maa man gaa til en saadan Størrelse, at man faar en Størrelse ud, i hvilken Fisken har Værdi som Salgs-
vare, og da turde netop de 14 Tommer være meget passende. Naturligvis kan det falde lidt vanskeligt i Begyndelsen at komme over til dette Maal for Fiskerne. Derfor har man ogsaa sat en Overgangsbestemmelse, idet man for de første to Aar har sat 13 Tommer som Maal for Valen. Jeg tror, at det vilde være meget nyttigt at fastholde netop dette store Maal for Valen, for at den, inden den bliver tagen, kan saa Lov til at vokse til den Størrelse, i hvilken den giver Fiskeren en tilstrækkelig Salgsindtægt, og for at man kan blive fri for at se disse smaa bitte Val, som ingen Menneſter have Fornøjelse af at spise.

Bedtægtsbestemmelserne for de lokale Bænde ere blevne staaende her i det foreliggende Forslag, og der er for vidt ikke nogen Grund til at omtale dem. De have heller ikke været gjorte til Genstand for mange Bemærkninger fra ærede Medlemmers Side. Saa vidt jeg mindes, har dog et æret Medlem, det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Frederiksen), omtalt Bestemmelsen i § 47, og jeg skal bære lidt derved, fordi det ærede Medlems Udtalelser vidne om, at han ikke har forstaaet Bestemmelsen rigtig. Han antede nemlig over, at der var blevet stadfæstet Bedtægter i Indenrigsministeriet, naaget Flertallet af dem, der mødte paa det Møde, der er forefrevet i Bestemmelsen, og som skal afholdes, efter at Udvalget har afsluttet sine Forhandlinger, men inden Sagen gaar ind til Indenrigsministeriet, var mod en Bedtægt. Ja, det er ganske rigtig; jeg tror endog ogsaa, at det er slet, ikke en, men flere Gange, og det er noget, der meget let kan ske. Sagen er nemlig den, at disse Bedtægter, som særlig ere givne i de omboende Fiskeres Interesse, affattes af et Udvalg, der netop vælges af de omboende Fiskere. Men medens disse saaledes komme til at virke gennem Udvalget, har man anset det for rigtig, at der, inden der tages Bestemmelse om Bedtægten, holdes et Møde, hvor andre, der antages at have Interesse i Bedtægten, indhold, kunne komme og der udtale deres Mening. De, der komme til dette Møde, ere imidlertid ikke alene de omboende Fiskere, men alle de Baadfishere, som ere vant til at fiske i det Farvand, som Bedtægten skal angaa, og naar disse Baadfishere ere imod Bedtægten og stemme i Overensstemmelse dermed paa dette broget sammensatte Møde, kan det a priori forudses som